

பி. பி. பி.

အခန်း (၁)

ဟွန်ဒါ ဆိုင်ကယ်လေးနှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ကိုယ့်ရှေ့မှာ ကိုးရီးကားယားဖြစ်နေ၍ အမြင်မတော်တော့ပေ။

ပျက်နေသော ဆိုင်ကယ်ကိုပြင်မရဘဲ စိတ်ဓာတ်ကျနေပုံ။ ညနေဆည်းဆာကလည်း ညိုနေပြီ။ မှောင်တော့မယ်...

ခြောက်လမ်းသွား လမ်းမကြီးရဲ့ ပလက်ဖောင်းမှာ သူမထိုင်နေသည်။

အမြင်မတော်တော့...

ကူညီရမည်လား။ ကောင်မလေးတော့ တော်တော်ချမ်းသာမည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

မာနတော့ ကြီးမည့် ပုံ။ မျက်နှာထားက တင်းနေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို လုံးဝဂရုမစိုက်သော ကောင်မလေးတစ်ယောက်။

နေပါစေ...

ကောင်မလေးက အကူအညီမှ မတောင်းတာဘဲ။

ကိုယ်ထိုင်နေသည်။

ဝပ်ရှော့က အလုပ်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ကိုယ့်လက်မှာ စက်ဆီတွေနှင့် ပေကျံနေ၏။

ကားတစ်စီးပျက်၍ ကိုယ့်ကိုခေါ်သွားပြီး လမ်းမှာ ချထားခဲ့သည် ။
ကိုယ့်ဝပ်ရှော့ရောက်ဖို့ သိပ်မလိုတော့၍ ကိုယ်ဆင်းနေခဲ့၏။ ဒီနားမှာ
ကိစ္စတစ်ခုလည်း ရှိလို့ ။

ကိုယ်က ဝပ်ရှော့သမား...စက်ပြင်...

ကောင်မလေး ဆိုင်ကယ်ပျက်နေတဲ့ နေရာနှင့် ကိုယ့်ကားဝပ်ရှော့က
သိပ်မဝေးတော့ပေ။

ကိုယ့်ကိစ္စ ပြီးသွားပြီ။

သွားဖို့ ပြင်သည် ။

ဒုက္ခပဲ...ကိုယ်မသွားနိုင်။

ကောင်မလေး ကားလမ်းပေါ်မှာ ...တစ်ယောက်တည်း သိပ်မှောင်
လာရင် မကောင်းဟု ထင်မိသည် ။

ကောင်မလေးဟု သာခေါ်နေရ၏။ ကိုယ်နှင့် သိပ်ကွာမှာ မဟုတ်။
မဖြစ်ပါဘူး...ကောင်မလေးကို ကူညီမှ ...အနားကို သွားမိသည် ။

စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်နေသော ကောင်မလေးက ဖျတ်ခနဲ
မော့ကြည့်၏။

မျက်ဝန်းတွေက တင်းတင်း...နှုတ်ခမ်းလေးတွေ စုထော်ကာ ရန်လို
တဲ့ မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်သည် ။

“ရှင် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

လက်ထဲမှာ ဘာမဟုတ်တဲ့ ခွလေးတစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားသည် ။

ကိုယ် ရယ်ချင်သွား၏။

“ လာပြီး မနှောင့်ယှက်နဲ့ နော်”

သူမလေသံက မာသည် ။

“ကိုယ်က ကူညီမလို့ ပါ”

“ဘာ...”

“ဟိုရှေ့မှာ ဝပ်ရှော့ရှိတယ်... ကိုယ်ကစက်ပြင်”

“ဟင်”

ကိုယ့်ကို မော့ကြည့်သည် ။

“ကားတစ်စီးပျက်လို့ ကိုယ်လိုက်ပြင်တာလေ... ဒီနားမှာ အလုပ်ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိလို့ ကိုယ်ဆင်းနေခဲ့တာပါ”

ကိုယ်...ယဉ်ကျေးစွာ ပြောမိသည် ။

အဲဒါ... ကိုယ့်ရဲ့ အမူအကျင့်ပဲ။ ဆယ်နှစ်သားအရွယ်ကတည်းက ကိုယ်ဝပ်ရှော့ကို ရောက်ခဲ့ သည် ။ ကိုယ်နေတဲ့ ဝပ်ရှော့ပိုင်ရှင်တွေက ဆက်ဆံရေးပဲ အဓိကထားပြီး သင်ပေး၏။ ဆက်ဆံရေး ကောင်းလို့ လုပ်ငန်းတွေလည်း ပို၍ အောင်မြင်တိုးတက်ကြသည် ။ စီးပွား ဖြစ်၏။ အလုပ်ရှင်တွေကို အားကျလို့ ကိုယ်အမြဲတမ်းပဲ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့အောင်နေတယ်။

“အမိ”

“ဟင်”

“ဘာကူညီရမလဲ”

ကိုယ် မေးမိသည် ။

ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့ ကိုယ့်အမူအရာကြောင့် သူမ စိတ်ချသွားပုံရသ

ည် ။ မျက်နှာကြောတွေ လျော့သွားသည် ။

“ပိုးအိမ် ဆိုင်ကယ်ပျက်နေလို့ လေ”

“ကိုယ် ကြည့်ပေးရမလား”

“အင်း”

ကိုယ် ဆိုင်ကယ်ကိုကြည့်သည် ။ ဘာမှ အပြင်းအထန်မဟုတ်။ ကိုယ်
ကျွမ်းကျင်စွာ ကိုင်တွယ်မှုအတွက် စိတ်သက်သာသွားသလို ကိုယ့်အား
အနားမှ ကူညီနေသည် ။

“ရပြီ”

“ဟင်”

သူမ စက်နှိုးကြည့်သည် ။ စက်က နှိုးလာ၏။

“ကျေးဇူးပဲ... ပြင်ခ ဘယ်လောက်ပေးရလဲ”

“ဗျာ”

ကိုယ် အံ့သြသွားမိသည် ။ ပြင်ခတဲ့ ...မင်းမျက်ဝန်းတွေက ကိုယ့်ကို
အထင်မကြီးတဲ့ အကြည့် တွေဖြစ်နေသည် ။

ကိုယ် အောင့်သက်သက်ကျန်ခဲ့သည် ။ ကျေးဇူးတင်စကားပင်
မပြော။ လှည့်၍ ပင်မကြည့်။ အင်းလေ... ကိုယ်က စက်ပြင်သမားပဲ ဒီ
လောက်တော့ ရှိမှာ ပေါ့လေ။

ကိုယ် ဝပ်ရှော့ပြန်ရောက်လာသည် ။

“ဓန”

“ဗျာ”

“မောင်ရင် ကြာလိုက်တာ... ကားရော အဆင်ပြေရဲ့ လား”

အလုပ်ရှင်က မေးသည် ။ ကားက အဆင်ပြေကြောင်းနှင့် ဆိုင်ကယ် တစ်စီး စေတနာ့ဝန်ထမ်း ဝင်ပြင်ပေးနေမိကြောင်း ပြောပြလိုက်သည် ။

“မောင်ရင်ပြောတဲ့ ကောင်မလေးက ဆံပင်ရှည်ရှည်လေးနဲ့ ချောချောကောင်မလေးမဟုတ်လား ခန... ရွှေဝါရောင်ဝတ်စုံလေးနဲ့ လေ”

“ဟုတ်တယ် အာစရီ... ကောင်မလေးကို သိလို့ လား”

“သိတာပေါ့... ကိုယ်တို့ ဆီမှာ ကားအမြဲတမ်းပြင်နေတဲ့ ဦးဆက်ပိုင် ရဲ့ သမီး အိပိုးအိမ် လေ...”

“အိပိုးအိမ်”

“အင်း...”

မင်းက ဆန်းတယ်။ နာမည်လေးကပင် ချစ်စရာကောင်းလွန်းနေသည် ဟု ထင်သည် ။

အိပိုးအိမ်တဲ့ ... ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ နွေးထွေးသွားသည် ။

တန်ရာတန်ရာဆိုတဲ့ စကားက ကိုယ့်ခေါင်းထဲ ဖျတ်ခနဲတိုးဝင်လာသည် ။ အားငယ်သွားရ၏။ အိပိုးအိမ်က ချမ်းသာသည် ။ မိဘတွေက ပြည့်စုံ၏။ ဦးဆက်ပိုင်စီးတဲ့ ကားကပင် သိန်းပေါင်းများစွာ တန်နေသည် ။ ကိုယ်ကစက်ပြင်...မင်းက ကိုယ့်ကို တူတန်တယ်လို့ တောင် ထင်မှ မဟုတ်ဘူး ။

“ခန”

“ဗျာ”

“ဘာတွေပိုင်နေတာလဲကွ...ဟိုမှာ ပြောရင်း ဆိုရင်း ဦးဆက်ပိုင်
ကား ရောက် လာပြီ...”

အရင်ကတော့...ဦးဆက်ပိုင်က ကိုယ့်အတွက် ဘာမှ မထူးခြားတဲ့
လူတစ်ယောက်ပါပဲ။

အခု... ရင်ခုန်နေသည် ။ ကိုယ် အရှုံးထတာပဲ။

အိပိုးအိမ်က ကိုယ့်ကို ဇယားထဲမှာ တောင် ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး ။

“ဓနရော...”

ဦးဆက်ပိုင်က ကိုယ့်ဖောက်သည် ။

အမြဲတမ်း ကိုယ်ကိုင်မှ ...

“ဓန”

“ဗျာ”

“ကြည့်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ဦးဆက်ပိုင်က ကိုယ့်ကို ဆက်ဆံရေး ပြေပြစ်တယ်တဲ့ ။

စေတနာပါတယ်တဲ့ ... ကိုယ်ကလည်း ပညာကို စေ့စပ်သေချာစွာ
အသုံးချချင်သည် ။ အလုပ်ကို လေးစား၏။ ပေါ့ပြက်ပြက်မလုပ်ခဲ။ ကိုယ်
ကိုင်ပေးတဲ့ ကားပိုင်ရှင်တွေက ကိုယ့်ကို သဘောကျကြသည် ။

ဓနမှ ဓန...

ကိုယ့်နာမည်က ဓနတဲ့ ...

အလုပ်ရှင်က ပေးထားတာပါ။ ကိုယ် ရွာကလာတုန်းကတော့ ကိုယ့်

နာမည်က တာတေတဲ့ ...

“မင်းအခု ဆင်းရဲတယ်... နောက်တစ်နေ့ ချမ်းသာအောင် ဓနလို့ ပေးလိုက်မယ်”

ကိုယ့်နာမည် ဓနဖြစ်သွားရသည် ။ ဦးဆက်ပိုင်ကားကို စေ့စပ်သေချာစွာ ကြည့်ပေးနေမိ၏။ စေတနာပဲ...ကိုယ်တလေးတစား လုပ်သည် ။ ကားပြင်ပေးပြီးလျှင် ဦးဆက်ပိုင် ကိုယ့်ကို ဘောက် ဆူးချ နေကြ။

“ဓန”

“ဗျာ”

“ရော့... မင်းအတွက်”

ငါးထောင်တန် တစ်ရွက်။ ဦးဆက်ပိုင်ကတော့ စေတနာကောင်း၍ အပေးအကမ်း ရက်ရောသည် ။ ကိုယ့်ကိုလည်း ခင်၏။

“မင်း ဆယ်တန်းအောင်ထားတယ်ဆို ဓန”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းဟာ ဘဝတက်လမ်းတွေ အများကြီးရှိနိုင်တဲ့ ကောင်းလေးပဲ ဓန...”

ဦးဆက်ပိုင်က ကိုယ့်ကိုတွေ့တိုင်း အားပေးနှစ်သိမ့်နေကျဖြစ်သည် ။

“မင်း ဘာမှ မပူနဲ့ ... မင်းပညာရေးအတွက် အန်ကယ်ထောက်ပံ့ကူညီမယ်”

ကိုယ် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲမှာ ဂုဏ်ထူးတွေနှင့် အောင်ထားသည် ။ အင်ဂျင်နီယာဖြစ်ချင်၏။ ငွေက မရှိ၊ ကိုယ် ကြိုးစားပြီးငွေစုနေမိသည် ။

အလုပ်မလုပ်ဘဲ ကျောင်းပဲတက်နေ၍ လည်း မဖြစ် သေးပေ။

“ကျွန်တော် အင်ဂျင်နီယာ ဖြစ်ချင်တာပါ”

“မင်းဖြစ်ချင်တာဖြစ်အောင် အန်ကယ်ထောက်ပံ့ပေးမယ် ခန”

“ဗျာ”

ကိုယ်အံ့ဩတုန်လှုပ်စွာဖြင့် ဦးဆက်ပိုင်ကို ကြည့်မိသည် ။

နားကြားလွဲသွားလားဟု ထင်မိ၏။ အမှန်ပဲ...

“မင်းအံ့ဩသွားလား ခန...အန်ကယ် တကယ်ကူညီမှာ မင်းကျောင်း စတက်တဲ့ နေ့ အန်ကယ်ဆီမှာ လိုက်နေ... မင်းလိုကောင်လေးမျိုးကို မြေတောင်မြှောက်ပေးချင်တယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်ကယ်... ကျွန်တော် အရမ်းကို ဝမ်းသာ တာပဲ”

ကိုယ် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားမိသည် ။

“အန်ကယ်က မင်းတို့ လူငယ်တွေကို တိုးတက်စေချင်တယ် ခန...”

“ကျွန်တော် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပါ့မယ်လို့ ကတိပေးတယ် အန်ကယ်”

ကိုယ်ပျော်သွားမိသည် ။ အနာဂတ်အတွက် မျှော်လင့်ချက်တွေ လင်း လက်လာရ၏။ ဦးဆက်ပိုင် ပြန်သွားသည် ။ ကိုယ် ဝီတိတွေဖြစ်ရ၏။ အဖေနှင့် အမေသည် တောင်သူလယ်သမားတွေ ဖြစ်ကြသည် ။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးကြ၏။

ဒါပေမဲ့... ကိုယ့်ကိုတော့ ပညာတတ်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်သည် ။ ငွေရှာပြီး ထားကြ၏။ ကိုယ်ကလည်း ဆင်းရဲတဲ့ ဘဝကို

ခါးသီးမုန်းတီးသူဖြစ်သည် ။ ကြိုးစားခဲ့၏။ ချမ်းသာပြီး အောင်မြင်တဲ့ လူတစ်ယောက်အဖြစ်သာ ရပ်တည်လိုသည် ။

အမေက ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ထံတွင် ဗေဒင်လက္ခဏာကြည့်၏ ။

“နင့်သားက အသက်ကြီးလာရင် ပညာတတ်လူချမ်းသာတစ်ယောက်ဖြစ်မှာ ”

အမေ အားတက်သွားရသည် ။ ကိုယ့်ကို ပို၍ ပင် ပညာသင်နိုင်ရန် ကြိုးစားအားပေးနေ၏။

“ဆင်းရဲတဲ့ ဘဝကို သားလွတ်အောင် ကြိုးစားပါ”

အဖေနှင့် အမေ အဝတ်ခံသည် ။ ငွေရှာ၏။ ပို၍ ကြိုးစားသည် ။

ကိုယ် ရှစ်နှစ်သားအရွယ်မှာ အဖေဆုံးသွား၏။

အမေက ဆက်ပြီး ကျောင်းထားပေးသည် ။ အတန်းထဲမှာ ကိုယ်က စာအတော်ဆုံး... အကြိုးစားဆုံး... အဝတ်အစားက အစုတ်အပြတ်။ လဲစရာမရှိ။ စားစရာပင် နပ်မမှန်ချင်သော ကိုယ့်ဘဝ ဖြစ်နေသည် ။

ဒါပေမဲ့... ကိုယ် စာကြိုးစားခဲ့သည် ။ ဆယ်နှစ်သားအရွယ်တွင် အမေထပ်ဆုံးသွား၏။

ကိုယ့်ကို ပညာတော်လွန်း၍ ပညာဆက်သင်နိုင်အောင် ရွာမှာ နေသွားဖူးတဲ့ ဝပ်ရှော့ပိုင်ရှင် တစ်ဦးထံမှာ လာအပ်ခဲ့သည် ။

“အလုပ်လည်း ခိုင်းပါ... ပညာလည်း သင်ပေးပါ”

ဝပ်ရှော့ပိုင်ရှင်က တာဝန်ယူပြီး ခေါ်ထားလိုက်သည် ။ ကိုယ့်ကို ပညာသင်ပေး၏။ အလုပ်ပေးသည် ။ ကိုယ်ကလည်း အလုပ်ရှင်ကျေနပ်

အောင် သွက်သွက်လက်လက် ကြိုးစားပြခဲ့၏။

သဘောကျကြသည် ။ ပညာဆက်သင်ပေး၏။ စာတော်တဲ့ ကိုယ့်ကို အားလုံးက အားပေးခဲ့ကြသည် ။ ကိုယ်ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့၏။ ဂုဏ်ထူးတွေနှင့် အောင်မြင်သည် ။ အင်ဂျင်နီယာ ဖြစ်ချင်တဲ့ ကိုယ့်ဆန္ဒက မှေးမှန်ပျောက်ကွယ်လု ဖြစ်နေရ၏။ ဘယ်သူက ငွေကြေးထောက်ပံ့မလဲ... အလုပ်တွေသိပ်ပြီး လုပ်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်။

ကိုယ် ရန်ကုန်မှာ နေရမယ်။ နေစရိတ်... စားစရိတ်တွေ လိုအပ်သည် ။

ကိုယ် စိတ်ဓာတ်ကျနေတဲ့ အချိန်မှာ ပင် ဦးဆက်ပိုင်က အားပေးသွား၍ ဝမ်းသာအားရဖြစ်မိ၏။

“မင်းကတော့ အဆင်ပြေသွားပြီနော် ဓန”

“ကျွန်တော် အရမ်းဝမ်းသာတာပဲ အာစရ... ကျွန်တော် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပြမယ်”

“မင်းအနာဂတ် မျှောင်လွင်ချက်ရောင်ခြည်တွေ လင်းလက်သွားတာ ဝမ်းသာစရာပဲ”

ကိုယ် အပျော်ဆုံးပဲ။

“ဓနတော့ စိုင်ကော်လို့ ချုံပေါ်ရောက်ပြီး သူဌေးသားဖြစ်တော့မယ် ထင်တယ်”

အိပိုးအိမ်ကို သတိရမိသည် ။ သားရေပေါ်အိပ်ပြီး သားရေနားစားတဲ့ အကျင့်စရိုက်တွေ ကိုယ်ဘယ်တော့မှ မပြုမူဘူး။ တန်ရာတန်ရာဆိုတဲ့ စကားတွေကို ကိုယ်နားလည်ပါတယ်။ ကျေးဇူး ဆပ်ဖို့ ပဲ ကိုယ်စဉ်းစားထားတယ်လေ။ ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်ထက် ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားချင်ဘူး

။

အိပိုးအိမ်က ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်ရဲ့ သမီး။

ကိုယ့်ဘဝမှာ အန်ကယ်ဦးဆက်ပိုင်ဟာ ကြီးမားတဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကြီး
ပါပဲ။

အိပိုးအိမ်အား မပတ်သက်မိအောင် ကိုယ်နေထိုင်ရမည်ဖြစ်သည် ။

★

အခန်း (၂)

အိပိုးအိမ်က ကိုယ့်ကိုကြည့်ပြီး မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြူးကြောင်စွာ အံ့သြနေသည်။ ။

“ရှင်... ရှင်... စက်ပြင်ဆရာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဦးဆက်ပိုင်က ကိုယ့်ကိုခေါ်လာခဲ့သည်။ ။ မိသားစုဝင်တွေနှင့် မိတ်ဆက်ပေး၏။ အဓိက သမီးဖြစ်သူ အိပိုးအိမ်နဲ့ ...

အိပိုးအိမ်မှာ မိခင်မရှိတော့။ ဖခင်ပဲ ရှိသည်။ ။

ထို့ကြောင့် ပင်... ဖခင် ဦးဆက်ပိုင်က သမီးဖြစ်သူအား ချစ်မြတ်နိုးစွာ အလိုလိုက်သည်။ ။ အလေးအနက် ထားခဲ့၏။

“မောင်နေကို အဖေ ကျောင်းထားပေးမလို့ ခေါ်လာတာ”

“သူ”

“မင်းကို ဆိုင်ကယ်ပြင်ပေးတဲ့ သူပါ... ကိုယ့်နာမည် ခန၊ ကိုယ် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို သုံးဘာသာဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်ထားပြီးသားပဲ”

“မောင်ခန... ဒါအန်ကယ့်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး အိပိုးအိမ်ပဲ”

အိပိုးအိမ် နည်းနည်းတော့ အံ့သြသွားမိသည်။ ။

ကြည့်တော့... ပေပေရေရေ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်။ အေးစက်သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် သူမအား ကြည့်နေသည် ။

“မောင်ခန”

“ဗျာ”

“ဒီမှာ ဘာမှ အားနာစရာမလိုဘူးနော်... သွေးသားရင်းတစ်ယောက် လိုနေပါ... သမီးလေးက တစ်ကောင်ကြွက်ဆိုတော့ အန်ကယ်က အလိုလိုက်ထားတာလေ ... နည်းနည်းတော့ဆိုးချင်တယ်... ညီမလေးတစ်ယောက်လိုပဲ ခွင့်လွှတ်သည်းခံပါ”

မောင်ခနအား ဦးဆက်ပိုင် သံယောဇဉ်ဖြစ်မိသည် ။ ရိုးသားတဲ့ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ဟု ထင်မှတ်ထားမိ၏။ စိတ်ချသည် ။ ယုံကြည်မိ၏။ မိမိမှာ လက်ရုံးမရှိ။ လူယုံလိုအပ်နေသည် ။ မောင်ခနနှင့် မိမိခင်မင်နေသည် မှာ ကြာပြီ ဖြစ်၏။ ရိုးသားသည် ။ အလုပ်ကိုလည်း လေးစား၏။ ဆက်ဆံရေး ပြေပြစ်သည် ။ ဆယ်တန်းဖြေစဉ်က မိမိပင် ကျူရှင်စရိတ်တွေ ထောက်ပံ့ခဲ့သေး၏။

“မောင်ခနက ရိုးသားပြီးကြိုးစားတယ်... ဖေဖေ သဘောကျတယ် သမီး... ဒီလိုလူငယ်တွေ ကို မြေတောင်မြှောက်ပေးရမယ်”

အိပိုးအိမ်ကတော့ ခနဆိုတဲ့ လူ ဆယ်တန်းမှာ ဂုဏ်ထူးတွေနှင့် အောင်တာကိုတော့ အံ့သြသွား မိသည် ။

သူမပင် မျက်နှာပူရ၏။ ဆယ်တန်းမှာ ရိုးရိုးပဲအောင်ထားသည် ။

“မင်း ဖြစ်ချင်တဲ့ အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားကွာ နော်...”

“ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချပါ အန်ကယ် ... ကျွန်တော့်ကို ထောက်ပံ့ပေးတာ

လုံးဝအချည်းနှီး မဖြစ်စေရပါဘူး”

“မင်းကို အန်ကယ်ယုံတယ် ... ကားဂိုဒေါင်နဲ့ တွဲထားတဲ့ သီးခြားတစ်ထပ်တိုက်လေးမှာ မင်းနေဖို့ စီစဉ်ထားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုစိုး လိုက်ပို့လိုက်ပါ...”

“ဟုတ်ကဲ့ အာစရီ ...”

“လာ ... မောင်ရင်”

ဝပ်ရှော့မှာ နေရတာထက်စာလျှင် အများကြီးကောင်းသည်။ ။

သီးခြားတစ်ထပ်တိုက်လေး လွတ်လပ်သည်။ ။

“မောင်ရင်လေး ဒီမှာ နေရင် ကြိုးစားမှ အာစရီက သဘောကျတတ်တယ် ... အာစရီက စေနတာရှိတယ် ... သဘောထားလည်း ပြည့်ဝတယ် ... မောင်ရင် ...”

“ကျွန်တော် အန်ကယ်ဦးဆက်ပိုင်နဲ့ ခင်တာကြာပြီ ... အန်ကယ်ကို လေးစားထားပြီး သားပါ”

“မင်း ကြိုးစားပါ မောင်ရင် ...”

“ကိုစိုးကရော ဘယ်မှာ နေတာလဲ”

“ကိုယ်က ခြံစောင့်အိမ်လေးမှာ လေ ခန... အလုပ်သမားတန်းလျားမှာ ပေါ့ကွာ”

“ကျွန်တော်လည်း ခိုင်းစရာရှိရင် ခိုင်းပါနော် ... အားမနာပါနဲ့”

“အေးပါကွာ... ကိုစိုးလည်း အဖော်ရတာပေါ့၊

လိုအပ်တာရှိရင်လည်း ပြောနော် ခန...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အိပိုးအိမ်ကတော့ နည်းနည်းမာနကြီးတယ်ကွ ... မင်းစိတ်ထဲ ဘာမှ မဖြစ်နဲ့ နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မင်း မာနကြီးတာ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်ဘူး။

ကိုယ် အင်ဂျင်နီယာဖြစ်ချင်တယ်။ ဒါပါပဲ... မင်းက ဆိုင်ကယ်ပြင်ပေးခကို ငွေကြေးနဲ့ သတ်မှတ်ချင်တဲ့ သူ။ ကိုယ့်ကို မလိုလားသလို မင်းမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ရှိနေတယ်။ ဖေဖေကလည်း အလုပ်ပိုတွေလို့ မင်းပြောသံကို သဲ့သဲ့ကြားရတယ်။ ရှုပ်တယ်တဲ့ ။

ပြောပါစေ ... မင်းနဲ့ ကိုယ် အဆင့်အတန်းချင်းကွာခြားနေတာပဲ။ ကိုယ်ပစ္စည်းတွေကို နေသားတကျထားသည် ။ ဘာမှ မရှိ။

ပုဆိုးအင်္ကျီသုံးလေးစုံလောက် ကိုယ့်ရဲ့ ဝပ်ရှော့အလုပ်သမားဝတ်စုံတွေကိုတော့ တယုတယ လျှော်ဖွပ်ပြီး သိမ်းထားမိသည် ။

ဘဝမမေ့အောင် ... ကိုယ့်ဘဝ ... ငယ်စဉ်ကတည်းကပင် ဆင်းရဲပင်ပန်းခဲ့ရသည် ။ မိဘမဲ့ရ၏။ ခါးသီးခဲ့၏။ ကြိုးစားရမည်။ ကိုယ့်သားစဉ်မြေးဆက် ကိုယ့်အဖြစ်မျိုးတွေနဲ့ မကြုံစေရဘူး။

အခု ... ကိုယ့်မျှော်လင့်ချက်တွေ လင်းလက်လာနေပြီပဲ။

“မောင်ခန...”

“ဟင် အန်ကယ် ... ကိစ္စရှိရင်ခေါ်ပါ ... ကျွန်တော် လာခဲ့ပါ့မယ်”

“မောင်ရင့်အတွက် အဝတ်အစားတွေ လာပို့တာ”

“ဗျာ”

“မင်းအတွက် အဝတ်အစားတွေလေ ... အန်ကယ်ဝယ်ထားတာ ... အန်ကယ်မှာ သားမရှိတဲ့ အတွက် မင်းကို သားအဖြစ်သတ်မှတ်ထားတယ်”

ကိုယ် ပီတိတွေ ဖြစ်ရသည်။ မိဘမရှိတဲ့ ကိုယ့်ဘဝ အင်အားတွေ ပြည့်ဝလာသလို နွေးထွေးမှုတွေ ခံစားလာရသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ပညာသင်ပေးရင် ကျေနပ်ပါပြီ အန်ကယ်အဝတ်အစားတွေ အသုံးအဆောင်တွေ မလိုပါဘူး”

ကိုယ်အားနာစွာဖြင့် ပြောမိသည်။

“မင်းက အန်ကယ်သားဖြစ်နေပြီပဲ ...ဘာမှ အားနာစရာမလိုဘူးနော်”

ဦးဆက်ပိုင်မှာ အစာအိမ်ရောဂါဝေဒနာကို ပြင်းပြစွာ ခံစားလာရသည်။ စားသမျှ အန်ချင်နေ၏။ သမီးလေး မသိ။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးကို စိတ်အားမငယ်စေချင်ပေ။ မိမိရောဂါက ကင်ဆာဖြစ်နိုင်သည်။

လူ့လောကကြီးထဲကနေ အချိန်မရွေး ထွက်ခွာသွားနိုင်မည့် အခြေအနေမျိုးနှင့် မိမိရင်ဆိုင်ချင် ရင်ဆိုင်ရမှာ။ သမီးလေးကို စောင့်ရှောက်မည့် လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက် လိုအပ်သည်။

မောင်ဓနပဲ ... မိမိနှင့် ခင်တာ ကြာပြီ။ ရိုးသားပြီး ကြိုးစားတက်ကြွသော လူတော်တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

“မောင်ဓန”

“ဗျာ”

“မောင်ရင်က သန့်သန့်လေးနေရင် လူချောလေးတစ်ယောက်ပါကွာ

”

ကိုယ့်အသားအရေက ဖြူနုသည် ။ ရုပ်ရှည်က သန့်၏။ စက်ပြင်သမားဆိုတော့ အမြဲတမ်း ညစ်ပတ်ပေရေနေသည် ။

“မောင်ရင်”

“ဗျာ”

“မင်းစိတ်တွေကို နှိမ့်ချမထားပါနဲ့ ကွာ ... မြင့်တင်ထားစမ်းပါ ... အန်ကယ် အားကိုးပါရစေ”

မိမိ ဝေဒနာတွေအကြောင်း မိမိအသိဆုံးဖြစ်နေသည် ။ သမီးက ဘာမှ မသိ။ ပျော်ရွှင်လွတ်လပ် နေဖို့ ပဲ သိတဲ့ မိန်းကလေး။ ကလေးဆန်သည် ။ နေချင်သလိုနေတတ်၏။ ဘာမှ ဂရုမစိုက်တတ်။ မာနကြီးသည် ။ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှင့် သမီး သွားလာနေတတ်၏။

“နောက်ဆုံးကွာ ... အန်ကယ်လုပ်ငန်းတွေရော ကိစ္စအဝဝပါ မင်းလက်အပ်ချင်တယ်”

“ဗျာ”

အန်ကယ်ဆက်ပိုင် မျက်နှာက မသာမယဖြစ်နေသည် ။

တစ်ခုခုပဲ ... ကိုယ့်ကို ဘာဖြစ်လို့ အားကိုးတကြီးဖြစ်နေရတာလဲ။

“အား ...”

“ဟင် ... အန်ကယ် ဘာဖြစ်တာလဲ ...”

အန်ကယ်မျက်နှာပေါ်မှာ နာကျင်မှုဝေဒနာတစ်ခုကို ခံစားနေရသလို ရှိခဲ့နေသည် ။

“ဓန”

“ပြောပါ အန်ကယ် ...”

“မင်းကိုတော့ အန်ကယ် ဖွင့်ပြောရမှာ ပဲ”

“ပြောပါ အန်ကယ် ... ကျွန်တော် တတ်နိုင်သလောက် ကူညီပါ့မယ်”

“အန်ကယ်မှာ အစာအိမ်ရောဂါ ဖြစ်နေတယ်”

“ဗျာ”

“အန်ကယ်ရောဂါက အဆိုးဆုံးကင်ဆာအထိ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဗျာ”

ကိုယ် အံ့ဩတုန်လှုပ်စွာဖြင့် အန်ကယ်ကို ကြည့်မိသည်။

အစာအိမ်ကင်ဆာတဲ့ ...။

“သမားတော်ကြီးတွေနဲ့ စစ်ဆေးထားတယ် ဓန ... ညနေကျရင် အဖြေသိရမယ်”

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ အန်ကယ်ရယ်”

ကိုယ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။ အန်ကယ်ရောဂါကြီးကြီးမားမား မဖြစ်ပါစေနဲ့ လို့ ကိုယ် ဆုတောင်းမိ၏။

“အန်ကယ်ဝေဒနာကို အန်ကယ်သိတယ် ဓန ...”

“အန်ကယ်အတွက် ကျွန်တော်အစွမ်းကုန် ကူညီပါ့မယ်”

“ဓန ... မင်းဖြစ်ချင်တဲ့ ပညာတတ်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်အောင်လည်း ကြိုးစားပါ ... အန်ကယ်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေလည်း ဦးစီးပါ”

ကိုယ် အံ့ဩမိသည်။ အန်ကယ်ကို နားမလည်စွာဖြင့် ကိုယ်ကြည့်မိ

၏။

“အန်ကယ် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ... စိတ်အေးအေးထားပါ”

“အန်ကယ်က မောင်နေကိုပဲ အားကိုးတယ် ... အထူးသဖြင့် သမီးလေး အိပိုးအိမ်ရဲ့ အနာဂတ်ပဲ”

အန်ကယ်ရဲ့ ယုံကြည်အားကိုးမှုအတွက် ကိုယ်ဝမ်းသာမိသည်။ ။

“ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ အခွင့်အရေးတွေ မပေးပါနဲ့ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီပါ့မယ်”

“မောင်နေကို အန်ကယ် တရားဝင်ကတ္တီမသားအဖြစ် မွေးစားလိုက်မယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ အန်ကယ် ... ကျွန်တော် ဘာအခွင့်အရေးမှ မလိုချင်ဘူး ... အန်ကယ်လိုအပ်တဲ့ အကူအညီတွေ ပေးမှာ ပါ”

ကိုယ် အခွင့်အရေးသမားအဖြစ် လုံးဝအထင်မခံနိုင်ပေ။

“အန်ကယ်လည်း မောင်နေကို ရိုးသားကြိုးစားတဲ့ လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် ရိုးရိုးသားသား မြေတောင်မြှောက်ပေးတာပါ”

“အန်ကယ်စိတ်ဓာတ်ကို ကျွန်တော်လေးစားပါတယ် စိတ်ချပါ အန်ကယ် ... အိပိုးအိမ်ကို ကျွန်တော် စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်”

“သမီးလေးကိုတော့ အန်ကယ်ဝေဒနာတွေ အကြောင်းမပြောပြချင်သေးဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အန်ကယ်ဆန္ဒအတိုင်းပါပဲ”

အန်ကယ်အဖြစ်က ဆိုးဝါးလွန်း၍ ကိုယ် ဘာမှ မတတ်နိုင်ခဲ့ အားပေးဖို့ ပဲရှိသည်။ ။

“မောင်ဓန ရောက်လာတော့ အန်ကယ် အရမ်းအားတက်မိတယ် ... အားလည်း ကိုးပါတယ် မောင်ရင် ...”

အန်ကယ်ဖြစ်စေချင်တာတွေအားလုံး ကျွန်တော်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးပါ့မယ် ... စိတ်မပူပါနဲ့ အန်ကယ်”

‘မောင်ဓနကို အန်ကယ် ယုံကြည်ပါတယ်ကွာ’

အန်ကယ်ကျန်းမာရေးအခြေအနေက အဆိုးဝါးဆုံးတော့ မရောက်သေးဘူး။ ဆေးစစ်ချက်အရ အစာအိမ်ကင်ဆာအဆင့် ရောက်ခါနီးဖြစ်သည်။ ။

အန်ကယ်ကတော့ စီစဉ်ဆောင်ရွက်စရာရှိတာတွေ စီစဉ်နေသည်။ ကိုယ့်ကို တတွတ်တွက်မှာ ၏။ အဓိကကတော့ ... မင်းအတွက်ပဲ အိပိုးအိမ်။ ကိုယ့်ကို အထင်မကြီးဆုံးက အိပိုးအိမ်ပဲဖြစ်သည်။ ။

*